210

שכיחי אפקורי דמלערי רבנן דום לה' והתחולל לו כי הש בהשכמה עליהם לבית המדרש יבוקש עונם וחטאתם הנה נדו כזה וכזה עבר בחורף שעבר העלילוגו ומשרונו למלכות לשבה שאל נא אלו התלמידי׳ ויספרו לך אשר ראחה עינם ולזה לכתב סרקיע סניעני או באותו פרק מאת כבודך לא יכולתי להשיב בל עמי קראתי לרעיוני ואינם גם כי שמעתי יצאת את העי נפשך מדבר באפל יהלוך להחיש מפלט ומקום חהנותך לא עיר המקלע ות"ל שבת אל ביתך כלום בנופך שלום בחורתך ומ אם אראה מתוך כתב טפחה ימינך אם כל אשר לך שלום לל ואים מביהך לא נפקד ובהודעתך אותי מה יהיה באחרית ו הרודפים מדרכם הרעה ועפר רגליך ילחכו פן חבער כם ג וחחת כבודם יקד כיקוד אם יקד כי לזה נפשי עלי חשתוחו חבא בשורתך טובה חדשן עלמי למאה נפשי לאלהים להשיב ל בכתבת בפירום כוגית מפני מה אמרו ובמה שכתכת בסוגי לא הוכל מתוך הכחב כי הרבה דקדוקים ועמקים יב בהג והם אינם כלים כי שערי החירולין לבעלי השכל לא נגעלו פשו כפתחו של אולם פעם בפרלה דחוקה ואפי' בפתח נעול בקיאין להם לא ילאו למצוא הפחח ועשות ספרים הרבה במה שאין בשר ואבוד זמן אם לא פנים בפנים איש יחד פני רעהו אבל ההיא דפ' יש נוחלין (קלד:) סדומה לסוגית מפני מה אמרו ו כי אין פירושה כמו שכתב כבודך כי הפירוש בשתיהן דרך (דפרק במה מדליקין (כבי) דומה לה בקלחה והנה אלה שחיהן לפירש סוגיא זו שכבחומר חלי תניא עונה על אוחה שהחחיי

המתרו ודי עתה בזה: ומה שבחלחני לבחר לשון חוספות שבפרק המדיר (עו:) בו כל דבריך החדון נ"ר המה שעשועי חנשי עלתי לשונם כל שנולד ספק ברשוחו כלומר בעל הפרה שנולד שהרי מכיון שנמשכה הפרה הרי החמור ברשות בעל הפרה טוטן שקודם לכן מת כדי לבטל הקנין עליו להביח רחיה ו הממון שיש לבעל החמור שהפרה ברשותו שכבר משכה וו להוליאה אלא אפי׳ היה בעל הפרה מוחזק כגון שתפסה אח מעלמה אל ביתו עליו להביא ראים שהכל חלוי בנולד ההפק הוא מוחזק בממון והיינו דכייל ואמר כל שנולד וכו' והב מדמקשי בסמוך מההיא דמחט שנמנאת ואמרינן ואי דלא יי מייתי בעל בסמה ראיה ומפיק ואמאי הא ספק ברשות עבחל שעל מי שנולד הספק ברשוחו להכיא ראיה ואפילו הוא מוחזק לא קשיא מידי מההיא דהחם העבה מוחזק במעות דב היא ומשום הכי אע"פ שהספק נולד ברשותו אינו לריך לה בעל בסמה מייחי ראיה ומפיק והקשו החום' מדאמרינן בי גבי המחליף פרה בחמור וילדה ולחזי ברשותה דמהן קיימה ולו מחבירו ועליו סראים משמע דאי משך בעל הפרה את החמו בעל ההמור להביא ראיה כי הוא מוליא ואמאי הרי מש הפרה את החמור עמדה הפרה ברשות בעל החמור אפי' הי וכיון פכולד הספק ברבותו לפובתו יש לכו לומר בברשותו להביא ראים כמו שאם היה לרעתו היינו אומרים שברש להביא ראים בהפך ותרלו התום' שלריך לחלק בין ספק שנול ספק שנולד לריעותה ולה פירשו יותר ונ"ל הטעם שכשנולד לריעותה כמו בהה דהכה דשמוחל יש לנו לומר שעל בעל הפו ברשותו להבי' ראי' לפי שמפני ספק זה הוא בא לבעל קנין בקיומו וכיון שנולד ברשוחו הספק עליו להביא ראיה אבו אין הקנין מתבטל מפני הספק שאין דנין אלא על הולד ומפני אחר מי שטלד הספק ברשוחו אלא אחר המוליא מחברו : בבאור לבון התוספות ובכונתם ואם כונתי אל האמת ימ תסעדני ואם יש מלין השיבני ודעת תבונות הודיעני - וא לשלוח לך אי זה חדוש ממסכתא דקאימנא בה ידעתי כי אי והנסתרות לנו לפניך גלויות וידושות אמנם לספיק דרושך ול מן החבן אודיעך ב' ג' חידופים ממה בנתחדב אצלי הב ויומא טבא לגאו דמסכחא דקאימנא בם מר נמי קאי בה כין למדתים בחורף ועוד בה עשורים כי לסבה קדם זכרה לל לפורס או כראני ונדחס ממני תיבים :

אנו אומרים בהגבעלות בזנות מחצה תחת בעליהן ומחצה בלתי תחתיהם כי סיכי דנימא סמוך מעופא למחלם ונחירם דמנין לנו זם שיסים מחלם על מחלה אבל אנו אומרים שהדבר בספק שזה אפשר כמו זה ואף אם נאמר סמוך משוטא דאונם לאין תחתיו אכתי לא סוי תהתיו ברצון משוטא בודאי אבל עדיין נאמר שאפשר זה כמו זהגונראה לי שזה קרוב לדברי הר"ר נשים כ"ר חלח שבות חומר דלים להו לרבכן המוך בכי החי גוכא ואני חומר דאף הם נאמר בים סמוך אכתי לא הוי החתיו ברלון מטוטא אבל עדיין הספק במקומו שומד אבל עדיין קשה לי על התוספות מנא להו דלרבק נימא רובא וחזקה רובא עדיף בכי האי גוגא דאף כי נזיל בתר רובא אינה אסורא ודחים אבל נשאר עדיין ספק תחתיו ספק אין תחתיו ואי סוו קפדי בלישנא אמאי קרי ליה כפק ספקא ניחא אבל אין נראה כן מלשונם ונראה לי דעת החוכפות דרובא וחזקה רובא עדיף מדאורייתא כמו שכתבו בפרקא קמא דחולין (י״ה׳) בשם רבינו חיים ויליף לה מפרה אדומה דאולינן בה בחר רובה ולהו שרפה היה ואש"ג דהיכה חזקה כנגדה דחדם שמזין עליו בחזק' טמא ואע"ג דג"כ איכא חזקה אחריתי דמשייע לרובא דהיינו חזקת הפרה דלחו ערפה היחה כבעולדה דהא קיי"ל דהיא בח שתי שנים וערפה אינה חים הה לאו חוקה היא בהרי לא נתבררה ולא היתה לה שעת הכושר שנוכל לומר סשתא לאו שרפה היא אלא לאחר זמן אנו יודעין שקודה י"ב חדש לא היחה אז ערפה וא"כ לא נשאר כי אם רובא וחזקה דהיינו חזקה דגברא ואמרינן בה רובא עדיף וכיון דמדאורייתא רובא עדיף אפינו בספקה אית נן למיסר דסום לים ספקח דחורייחת גם על תירן הרב רבינו אשר ז"ל קשה לי מה שחמר חבל הכא אפשר להחירה מטעם חזקה בלא בטול רוב כגון בזנחה קודם שנחארסה שהרי אי אפשר להתירה מטעם חזקה זו שהרי יש חזקה כנגדה אוקמה בחזקת בתולה עד שנהקדשה כמו שלריך לומר כן בהשת כהן וה"כ חזקה זו מגרעת כח חזקת החר דאין חחתיו ורובא מגרע כח הזקת החר דאונם א]י ע"כ היה לי פנאי לעיין ולהבין במאמריך ולא יותר כי זה היקר שהביא כחבך היה נחוץ לשוב וחפלתי להשיבך על ידו באשר פניו מועדות להתהלך נגד מהגך קדוש דרך ישר לא יפנס דרך כרמים אמרחי בלבי לא ילך בידים רקניות ולא סיו אז בידי חדושי הרמב"ן ז"ל מגטין על כן לא עיינתי בלשונות ההם ובסוגית בהרת לא ראיתי דבר כי כיא סלכה חמורה ולא היה לי פנאי לעיין בה כי בכל יום תשמודנם לנגדי ולשמחי סבות מונשות משרידות אותי ממצוא חפלי ודבר דבור על אופניו ובמה שילערך בו שיון דעה והשכל גם כי לא ראיחי מה שהשיב אליך הרב כ"ר כי בושתי לשחול ממנו פן יבין כי פיך המדבר אלי ומראה הגדי והארי אשר נאמר אמת הוא כי נעשה ארי בכה לנצח ואיל בעל קרנים דמייחי דובי בקרני וימה ולפונה מנגח שכל זך וללול ומאד מאד קל לסבין משנתו קבונקי אין לה מורסן ולא סובין ומן מולא דבר חדע וחשכל דעת שפתיו ברור מללו ודבריו במשפט מכלכל סוף דבר ירבו כמותו בישראל פי סמדבר מיחל מלפס גשם נדבות משמי מרום הכמתך הניף להשביע שוהם ומשואה ולהלמיח מולא דשא ולהאיר מחשכיו בארץ עיפתו לישר הדוריו ולחקן אשר עותו דורש שלום תורחך ארוכה מארץ מדה ורחבה עלו ושמה בשלותך ונהנם בעובך אחיך הצעיר יצחק ב"ר ששת זלה"ה: שעל הכתב מי כהחכם מודיע העלומות ופותר כל רז לה אנם ליה ומנגד עיניו לה יסחר בכל תושיה חכמה ומדע מרעהו יתר החכם השלם ה"ר חסדאי ב"ר שלמה:

שעג עוד לו

ברוב ממשח יען משח אלקים אותך שמן בשון לבצר חומת תורתו נחנך עליון כגובה ארזים גבוה וחסון וכל לבון חקום אחך למשפע תרשיע בחוח תקוב ובחבל חשקיע חכנה בלשון בחלי נערות תורה לדה כי פיך המדבר בשם אלוה עושה הוא עשה ויכוננה בחרב חדה מהרפות ונדופות אכוש לא תכלם ולא חבוש מנכם כפיר שאגת ארים וגור לא תירא ולא חגור כמשפט ליושב על המשפט חחת אלהים בארץ שופטים מגבוה יראו אך הבל בני אדם מהמונם לא ישנו ומקולם אינם חתים ואם בצוק העתים הדור יתום ופרוץ מרובה על העומד דור ששופט את שופטיו דור סורר ומורה לקול מוריו ולמלמדיו כרי זה בא ללמד מאכו קחח מוסר ובמלאכי אלהים ילעיבו ועל המורים כהלכה ודבר ה' בפיהם אמת הן לריב ומלה יריבו ובמעל הזה היתה ראבונה יד השרים והסגנים העשירים והמיוחסים כי יחושו ויוחסו לפבוד עלמס ועשרם ולכבוד קונם אינם חסים על זה ידוו כל הדווים וכל לבב אנוש ימס כי הי' דבר השם ביניהם ללעג לפרוץ גדרו והיה למרמם ואם אך דבר שפתים ינישו ראש בשפה יפטירו שתו בשמים פיהם מדינים ישירו לבוגם יחליקון וגרונם קבר פתוח כדי בזיון וקלף עליהם מתוח לא יוכלו כפרם לא יוכלו נקיון כי נחנו כתף סוררת כפרם סוררה למרות עליון אף כי יקומן בחמה שפוכה וביד חזקה של חבר להטוח באגרוף רשע ובזרוע רמה משבר יוכן לאירם משרות זעם של ארם ירעש לא יראו אלסים ואדם כי ישני שנ בפת לבין ודבת עם יאמרו רבן דחפי אנם עבן באף כל אבר נגע אנחים with the second could be the the second the בנו דר די בי בע בבו יע ד מבניע ד